

ತೀವೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಅಂಥ ದ್ಯುಮಣಾಲಿ, ನಿಷಂಕೋಳತ ಮತ್ತು ಕಟುವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವವನನ್ನು ಬೇರೆಲ್ಲೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅದೊಂದು ದಿನ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದ ‘ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ’, ನಾನು ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಹೋರಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಪ್ರತಿ ಸಲವಾ ಹೋಡತ ತಿಂದಿದ್ದೇನೆ, ಪ್ರತಿ ಸಲವಾ ಸೋತಿದ್ದೇನೆ. ಈಗ ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ಕಲೆತು, ಬೇವೆಸಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಪ್ಪು ಕಕ್ತಯಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇನೆ.’

ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಘಟನೆಯೊಂದು ಘಟಿಸಿತು. ಜಪಾನ್ ನಮ್ಮ ಕಾಶಾನೆಗಳಿಂದ ಲೋಹ ಖರಿದಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಸಕಾರದಿಂದ, ಇನ್ನು ನಮಗೆ ಕಚ್ಚಾ ಟೋಹದ ಉತ್ತಾದನೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಅದೇಶ ಬಂತು. ಕೂಲಿಕಾರರನ್ನು ಅಧಿಕ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದುಹಾಕುವರೆ ಸಕಾರ ಅದೇಶ ಜಾರಿಯಾಯಿತು. ಕೂಲಿಕಾರರು, ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಸೌಕರ್ಯ ಬಿಡಿಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಬೆಳಿಕೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಡದೆ ಮಾತ್ರಾನೆಜಮೆಂಟ್ ಕೆಲಸದಿಂದ

ತೆಗೆದು ಹಾಕುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ತಕ್ಷಣದಿಂದ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕಿಳಿಸಲು ಅರಂಭಿಸಿತು. ಮುಂದೂರ್ ಯೂನಿಯನ್ ಇದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ ಹರತಾಳವನ್ನು ಘೋಳಿಸಿತು. ಕೂಲಿಕಾರರು ತಮ್ಮ ಬಿಡಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕಂತರು. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಹಾಜರಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಪೂಲೀಸರು ಬಂದು ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಜಮಾಯಿಸಿದರು. ಕೆಲಪು ಸ್ವೇನಿಕರನ್ನು ಗ್ರಿಗೆ ಕರೆಸಲಾಯಿತು; ಅವರು ಎಲ್ಲಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಾಡಿ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಾಯಿಗಳಂತೆ ಮೂಸುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮತ್ತು ಓವಚೊನ ಭೇಟಿ, ಶೇರೆ ಹಂಜಾಬ್ ಹೋಟೆಲ್‌ ಎದುರಿಗ್ತ ಮರದ ಬೆಂಚಿನಲ್ಲಿಯಿತು. ದೀರ್ಘ ಸೇದುತ್ತಿದ್ದ ಅವನು ಕವ್ವ ಬಳಿದ ಜಿಡಿಯ ಮೇಲೆ ಖಾದಿಯ ಅಂಗಿಯನ್ನು ತೊಡಿದ್ದು.

ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಮುಗುಳ್ಳಣತ್ತ ಹೇಳಿದ, ‘ನಮಸ್ಕಾರ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ, ಕೆಂಪು ನಮಸ್ಕಾರ.’ ನಂತರ ಅವನು ವೀಳ್ಳ-ಸುಣಿದಿಂದ ಕೊಳಕಾದ ಹಲ್ಲಗಳನ್ನು ತೋರೆದಿಸುತ್ತಾ ನಕ್ಕೆ, ‘ಮಾತ್ರಾನೆಜೆಪೆಂಟನ ಅಂಡಿಗೆ ನಾವು ದಪ್ಪ ದೊಷ್ಟೆಯನ್ನು ತಂರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಬೇವೆಸಿಗಳು ಒಧಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದರೆ, ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಅದನ್ನು ಹೋರಿ ತೆಗೆಯಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಕೂಲಿಗಾರರನ್ನು ಉಪವಾಸಕ್ಕೆ ತತ್ತ್ವ ದನಾಗಳಂತೆ ಓಡಿಸುವುದು ಹುಡುಗಾಟದ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಮೇಲಿನ ಹಸರಿನಿಂದ ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆಯಬೇಕು. ಯಾರು ಜಾವತ್ತು ಕೂಲಿಕಾರರಿಗೆ ಸಮನಾದ ಸಂಭಳವನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕು, ಸೂಪರ್ ವೈಸರನನ್ನು ಮೊದಲು ತೆಗೆಯಲಿ.’

ಓವಚೊ ತುಂಬಾ ಬದಲಾಗಿದ್ದ. ನಾನು ಅವನನ್ನು ಗಮನವಿಟ್ಟು ನೋಡಿದೆ. ಅವನ ನಗುವಿನ ಹಿಂದೆ ಜುಗುಪ್ಪೆ, ದ್ಯುಷ ಮತ್ತು ಸಿಟ್ಟಿನ ವಿಶಾಲ ಸಮುದ್ರದ ಅಲೆಗಳು ಬಂದು ತೀರಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಳಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವನ ಎದೆಯ ಮೇಲಿನ ಅಂಗಿ ತೆರೆದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅಂಗಿಯ ಗುಂಡಿಗಳು ಮುರಿದು ಹೋಗಿದ್ದವು. ಕಾಶಾನೆಯ ವಿಶಾಲ ದ್ವಾರಗಳಂತೆ ತರೆದ ಅಂಗಿ ಕತ್ತಿನ ಒಳಗೆ ಅವನ ಎದೆಯ ಕೂದಲುಗಳು ಅಲುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಸಂಖ್ಯ ಕೂಲಿಕಾರರಂತೆ, ಕಾಶಾನೆಯ ಮುಖ್ಯ ದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದ ಓವಚೊ, ತನ್ನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ